

6.5.2026 Levollisessa sydämessä asuu onni ja ilo

Kun seuraa uutisia, tulee helposti tunne siitä että ihmisten maailma on kaaoksessa. Ja kun taas seuraa somea ja ajankohtaisia ilmiöitä, tuntuu että pyrimme saamaan elämäämme sisältöä ja onnea vain saavutusten, tavarain ja muiden ihmisten hyväksynnän kautta. Tällainen onnentunne ei kuitenkaan ole pysyvää, vaan haihtuu hetkessä.

Elintaso, asema ja kalliit merkkituotteet eivät myöskään kerro mitään ihmisestä itsestään. Niillä emme pysty viestittämään muille sitä olennaisinta: keitä me todella sisimmässämme olemme ja millainen sisäinen arvomaailmamme on. Onko sydämemme hyvä ja lämmin ja osaammeko rakastaa ja auttaa lähimmäistämme. Tai olemmeko oppineet olemaan armollisia ja antamaan anteeksi.

Liian monet meistä myös suorittavat elämänsä kuin juoksevat hevoset laput silmillä: pyrkien aina vain nopeammin saavuttamaan jonkin tavoitteen, jonkin, jonka toivomme tuovan lopultakin onnen ja rauhan. Tällöin ihminen ei ehdi pysähtymään, ei rauhoittumaan, eikä hiljentymään. Ei ehdi olemaan aidosti kenellekään läsnä, eikä ehdi edes pysähtyä kysymään itseltään näinkö haluaa elää, nämäkö ovat arvoni ja näistä palasistako onneni rakentuu.

Jatkuvassa suorittamisen tilassa ei ehdi tuntemaan kaikilla aisteillaan elämän kauneutta ja olemaan kiitollinen arjen pienistä ihanista asioista, jotka saattavatkin vuosien päästä paljastua elämänpolkumme suurimmiksi timanteiksi.

Jotta voi saavuttaa onnen ja ilon ja lopulta myös sisäisen rauhan, on ihmisen harjoiteltava katsomaan syvemmälle. Todellinen rauha ei ole myrskyn poissaoloa tai ongelmatonta ja helppoa elämää, vaan luottamusta siihen että jokin itseämme suurempi kannattelee meitä arjen, eri elämänvaiheiden ja maailman myrskyjen keskellä.

Olemme Jumalan armollisessa kädessä ja kun laskemme iltarukouksessa huolemme Hänen eteensä, voimme levollisina kokea todeksi Raamatun lupauksen Jumalan rauhasta, joka ylittää kaiken ymmärryksen ja varjelee sydämemme ja ajatuksemme.

Tiina Metsäpuro

nuorisotyönohjaaja, Huittisten seurakunta

13.5.2026 Tyyntä myrskyn jälkeen

Usein kuulee sanottavan tyyntä myrskyn edellä, mutta useimmiten ainakin luonnossa suurin tyyneys on tunnettavissa heti myrskyn jälkeen. Myrskytuulten puhallettua huminakin lähes vaimenee, puut hiljenevät ja aurinko lämmittää.

Näin käy myös Elialle, joka kohtaa Jumalan. Ennen kohtaamistaan Jumalan kanssa, hän näkee, kuulee ja tuntee myrskyn, joka ”repii vuoria rikki ja murskaa kallioita”, kuten myrskyn voima Raamatussa kuvataan. Sen jälkeen hän kuulee hiljaista huminaa, jossa Jumala puhuu hänelle.

Elia on ollut elämässään vaikeassa tilanteessa ja hakeutunut Jumalan läheisyyteen. Näin tekivät myös Jeesuksen opetuslapset hakeutuessaan Jeesuksen läheisyyteen. Ja tuo tyyntä myrskyn jälkeen on ajankohtainen ajatus myös näin pääsiäisen jälkeen.

Pääsiäinen oli opetuslapsille monella tavalla järkyttävä kokemus, vaikka Jeesus ilmestyi heille monia kertoja ylösnousemuksena jälkeen. Nuo kohtaamiset kuitenkin toivat opetuslapsille rauhaa sydämeen ja sieluun, tyyneyden kaiken myrskyn jälkeen.

Tällä viikolla vietämme helatorstaita, Jeesuksen taivaaseen astumisen muistopäivää. Meitä muistutetaan jälleen siitä, että mikään ei voi erottaa meitä Jumalan rakkaudesta. Samaan aikaan opetuslapset olivat kuitenkin ihmeissään, kun heille rakas Jeesus tuli hetkeksi takaisin, vain lähteäkseen – nyt lopullisesti Taivaan kotiin.

Opetuslapsia ei kuitenkaan jätetty yksin, niin kuin ei meitäkään jätetä. Raamatun tekstit muistuttavat tulevanakin sunnuntaina meitä siitä, että Jumalan läheisyys ei ole riippuvainen ajasta tai paikasta. Hän on läsnä meidän elämässämme, vaikka me emme konkreettisesti näe Hänen kulkevan rinnallamme.

Meille on annettu Pyhä Henki, joka tekee työtään kaiken aikaa meissä ihmisissä. Henki kulkee missä tahtoo, emmekä me voi nähdä missä, mutta meissä vaikuttaa koko ajan Jumalan rakkaus ja armo, jotka tulivat konkreettisesti näkyviin Jeesuksessa.

Pyhä Henki johdattaa meitä poluillamme oikeaan suuntaan, jotta mekin opimme tuntemaan Jumalan entistä paremmin ja pääsemme myrskyjenkin keskeltä lopulta perille rauhaan ja tyyneyteen.

Jani Laaksonen

kirkkoherra, Huittisten seurakunta

27.5.2026 Jo joutui armas aika – kesän kynnyksellä

Päällä ompelijätätini tekemä kesämekko, jalassa polvisukat ja remmikengät. Hiukset leteillä, joiden päissä uudet pompulat. Näissä tamineissa astelin monena toukokuisena koulun päätöspäivänä kohti kesäloman alkua.

Kevätkirkossa oli laulettu Suvivirsi, tuo tuttu ja odotettu sävel. Usein se jäi soimaan mieleen vielä kotimat kallakin. Joskus lauloin niin, että koko kulmakunta raikui. Kaikkia sanoja en silloin edes ymmärtänyt – Saaronin lilja ja Libanon olivat outoja – mutta kuulostivat kauniilta ja tärkeiltä.

Koulun päätöspäivä ja Suvivirsi muodostavat yhä parin, joka on monelle suomalaiselle erottamaton. Ne kietoutuvat yhteen kuin joulu ja Enkeli taivaan. Perinteet, jotka kantavat yli sukupolvien. Vaikka taivaalta sataisi räntää, Suvivirsi soi vuodesta toiseen yhtä kirkkaana.

Virttä on laulettu Suomessa jo yli 320 vuoden ajan. Se on alun perin ruotsalainen ja otettiin suomalaiseen virsikirjaan vuonna 1701. Virsi muodosti oman osaston ja oli otsikoitu Suvivirsi. Siitä virsi sai sen nimen, jolla mekin sen tunnemme.

Suvivirsi on rukouksen kaltainen hetki keskellä alkukesään heräävää elämää. Vain parikymmentä vuotta ennen virren kääntämistä suomeksi olivat olleet suuret nälkävuodet. Oli varmasti valtava tunne laulaa näitä säkeitä ja nähdä, kuinka luonto puhkeaa kukkaan ja lämpö palaa. Toiveet sadosta ja ruuasta heräsivät.

Virsi onkin hiljainen kiitos Luojalle, elämän antajalle. Se muistuttaa, että valo, lämpö ja kasvu eivät ole itsestäänselvyksiä, vaan lahjaa, jonka äärelle saamme pysähtyä.

Virren sanojen syvin viesti kantaa: elämä on Jumalan kädessä ja uusi alku on aina mahdollinen. Kesän kynnyksellä saamme luottaa siihen, että meidätkin ”herätetään eloon” – toivoon, valoon ja armoon.

”Nyt lintu äänell´ korjall´

taas laulaa taitavast´.

Enk´ me siis mahtais´ Luojall´

tääll´ veisat´ iloisest´?

Mun sielun Herraa kiitä

nyt riemulaululla,

kuin iloittaa ja täyttää

meit´ laupiaill´ lahjoilla.”

Sari Mäkinen, kanttori Huittisten seurakunta